उपध्योता मेहन्द्रो हि मुनिना देवशर्म्मणा । अस्याकाङ्क्षत् पुरा भार्य्यां तपोदीप्तस्य कश्यप ।
गम्यतां तत्र धर्म्मज्ञ दाक्षायण्या सहानया । अदित्या शक्रसदनं श्रेयस्ते पुत्रयोर्ध्रुवं ।
इति हरवचनं निशम्य विद्वान् कमलभवात्मजसूनुरप्रमेयः । त्रिदशगणगुरुं प्रणम्य रुद्रं मुदितमनाः सुमनोकसं जगाम । ७५५
इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे विष्णुपर्व्वणि पारिजातहरणे महादेवस्तवने एकत्रिंशदधिकशततोऽध्यायः ॥ १३१ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ अथ विष्णुर्म्महातेजा मुहूर्त्ताभ्युदिते रवौ । मृगयाव्यपदेशेन ययौ रैवतकं गिरिं ।
आरोप्यैकरथे देवः सात्यकिं शिनिपुङ्गवं । प्रद्युम्नमनुगच्छेति प्रोक्ता कुरुकुलोद्वहः ।
रैवतञ्च गिरिं देवो गत्वा दारुकमब्रवीत् । मदीयं रथमेतं त्वं ग्रहायेहैव दारुक ।
प्रतिपालय मां सौम्य दिनार्द्धञ्चारयन् हरीन् । रथेनैवं प्रवेष्टाहं द्वारकां सूतसत्तम ।
इति सन्दिश्य भगवानारुरोह जयोद्यतः । तार्क्ष्यं स सात्यकी धीमानप्रमेयपराक्रमः । ७५०
पृथग्रथेन कौरव्य प्रद्युम्नः शत्रुसूदनः । आकाशगामिना राजन् पृष्ठतः कृष्णमन्वियात् ।
निमेषान्तरमात्रेण नन्दनं काननं हरिः । देवोद्यानं ययौ धीमान् पारिजातजिहीर्षया ।
ददर्श तत्र भगवान्देवयोधान्दुरासदान् । नानायुधधरान् वीरान्नन्दनस्थानधोक्षजः ।
तेषां सम्पश्यतामेव पारिजातं महाबलः । उत्पाट्यारोपयामास पारिजातं सतां गतिः ।
गरुडं पक्षिराजानमयत्नेनैव भारत । उपस्थितो विग्रहवान् पारिजातस्तु केशवं । ७५५
सान्वितो वासुदेवेन पारिजातश्च भारत । उक्तश्च वृक्ष मा भैस्त्वं केशवेन महात्मना ।
तं प्रस्थितं तरुं दृष्ट्वा पारिजातमधोक्षजः । अमरावतीं पुरीं श्रेष्ठां ततश्चक्रे प्रदक्षिणं ।
ते तु नन्दनगोप्तारः पारिजातो द्रुमोत्तमः । ह्रियतीति महेन्द्राय गत्वा नृप शशंसिरे ।
अथैरावतमारुह्य निर्ययौ पाकशासनः । जयन्तेन रथस्थेन पृष्ठतोऽनुगतः प्रभुः ।
पूर्व्वमभ्यागतं द्वारं केशवं शत्रुनाशनं । दृष्ट्वोवाच प्रवृत्तं भोः किमिदं मधुसूदन । ७५७
प्रणम्य गरुडस्थोऽथ केशवः शक्रमब्रवीत् । वध्वास्ते पुण्यकार्थाय नीयतेऽयं वरद्रुमः ।
तमुवाच ततः शक्रो मैवं पुष्करलोचन । अयोधयित्वा न तरुर्नयितव्यस्त्वयाऽच्युत ।
प्रहरस्व महाबाहो प्रथमं मयि केशव । प्रतिज्ञा सफला तेऽस्तु मुञ्च कौमोदकीं मयि ।
ततः कृष्णः शरैस्तीक्ष्णैर्देवराजगजोत्तमं । बिभेदाशनिसङ्काशैः प्रहसन्निव भारत ।
विव्याध गरुडं वज्री दिव्यैः शरवरैस्तदा । बाणांश्च बाणैश्चिच्छेद केशवस्य तरस्विनः । ७५५
यान् यान्मुमोच देवेन्द्रस्तांस्तांश्चिच्छेद माधवः । माधवेन प्रमुक्तांश्च चिच्छेद बलवृत्रहा ।
माहेन्द्रस्य च शब्देन धनुषः कुरुनन्दन । शार्ङ्गस्य च निनादेन मुमुहुः स्वर्गवासिनः ।
तयोर्व्वर्त्तति संग्रामे गरुडस्थं महाबलः । पारिजातं जयन्तोऽथ हर्त्तुमभ्यपतद्बली ।
प्रद्युम्नमथ कंसघ्नो वारयेति तमब्रवीत् । ततस्तं वारयामास रौक्मिणेयः प्रतापवान् । ७५८
जयन्तो जयतां श्रेष्ठो रौक्मिणेयमथेषुभिः । सर्व्वगात्रेषु विहसन्नाजघान रथे स्थितः ।
रथस्थ एव रथिनं कामस्तु कमलेक्षणः । ऐन्द्रिमभ्यर्द्दयामास बाणैराशीविषोपमैः ।